

CURRICULUM VITAE

Machteld van Dierendonck werd geboren op 10 maart 1961 te Amsterdam. In 1980 haalde ze het diploma Atheneum β aan het Amsterdams Montessori Lyceum. Daarna heeft ze het propedeusejaar afgerond aan de Vrije Hogeschool te Driebergen. Zij werd meerdere keren uitgeloot voor de studie diergeneeskunde. Intussen studeerde ze Biologie aan de Universiteit van Amsterdam, met hoofdvak sociale ethologie aan de Universiteit Utrecht. De studie Biologie werd in 1987 met succes afgerond, met als afstudeeronderwerp gedragsonderzoek aan paarden. Omdat de economische situatie het onmogelijk maakte in paardengedragsonderzoek verder te gaan werkte ze op het Hugo de Vrieslaboratorium van de Universiteit van Amsterdam aan een wiskundig model dat hoogveengroei beschrijft. In 1990 en 1991 heeft ze, naast haar reguliere werk, samen met Russische en Mongoolse wetenschappers, het research- en monitoring-plan ontwikkeld voor de reïntroductie van de Takhi (het Przewalski-paard) in het Hustain Nuruu Steppe Reservaat in Mongolië. Dit werk werd uitgevoerd voor de Stichting Reservaten Przewalskipaard (FRPH). Toen de Russische wetenschappers ter elfder ure toch niet dit werk konden uitvoeren is ze in 1992 meegevlogen met 16 Takhi naar Mongolië. Aansluitend is ze daar een paar maanden gebleven om de Mongoolse reservaat-medewerkers te helpen het monitoringplan te implementeren en tevens de eerste fase van de opzet van een steppereservaat te begeleiden. In 1993 keerde ze terug naar Hustain Nuruu als project-assistent, dankzij financiering van het Nederlandse Ministerie van Ontwikkelingssamenwerking. Haar taak was toen het opzetten van het wildonderzoek en onderzoek naar de adaptatie (aanpassing) van de Takhi, naast de opleiding van Mongoolse biologen en advies bij de inrichting en het beheer van het reservaat.

Ondertussen verhuisde ze in 1992 naar Stockholm (Zweden), waar ze een begin heeft gemaakt met de uitwerking van de Mongoolse data en opleidingen paardengedrag gaf. In het najaar van 1994 is ze getrouwd en verhuisde ze met haar partner naar Rome (Italië). In Italië heeft ze, naast het publiceren van Mongoolse resultaten, een aantal projecten m.b.t. gedragsonderzoek en welzijn bij paarden gedaan. Tevens zijn de eerste klinisch-ethologische (paarden) patiënten behandeld, waarbij soms overleg was met voornamelijk Britse collegae. Één opdrachten leidde tot voorstellen voor gedragsonderzoek in IJsland. Deze voorstellen zijn 3 jaar op rij gehonoreerd, het laatste jaar met de hoogste wetenschappelijke rating. In 1998 zijn zij en haar partner naar Nederland verhuisd. In 1997 is ze gevraagd lid te worden van de Equid Specialist Group (ESG), een Species Survival Committee (SSC) van de International Union for Conservation of Nature and Natural Resources (IUCN). Een SSC adviseert de IUCN ten aanzien van status, beheer en beleid van populaties van, in dit geval, wilde paardachtigen (zebra's, wilde ezels en Takhi). De ESG combineert de expertise van wetenschappers die zich bezighouden met paardachtigen op vele gebieden. Terug in Nederland werkte ze de IJslandse resultaten uit, was ze als consultant/onderzoeker betrokken bij diverse projecten op het gebied van stress, welzijn en/of gedrag van paarden en werd gevraagd voor haar klinisch-ethologische expertise. Sinds 2002 werkt ze in deeltijd bij de vakgroep Ethologie en Welzijn, Faculteit Diergeneeskunde, Universiteit Utrecht. Ze ontwerpt en begeleidt gedragsonderzoek, vaak binnen multidisciplinaire onderzoeken op de 'Hoofdafdeling Paard' of voor externe opdrachtgevers. Ook begeleidt ze studenten die onderzoek uitvoeren. Ze staat aan de basis van het adaptatie-onderwijs voor aankomende

paardendierenartsen. Incidenteel worden, in samenwerking met de veterinair, klinisch-ethologische patiënten behandeld. De doelstelling is deze activiteit in de toekomst verder uit te bouwen, naast onderzoek en onderwijs. Hiernaast geeft ze les aan een aantal HBO-opleidingen, bijscholingen aan dierenartsen, en voert advies/consultancy opdrachten uit.

SOME PERSONAL CONCLUSIVE REMARKS

Many details of horse behaviour will never be known, since the horse is too expensive to keep under strictly controlled circumstances. Therefore the so called homology postulate should be used in practical situations where no scientifically based solutions are available. The homology postulate declares: “an educated estimate in which an animal gets the benefit of the doubt to declare the results of studies from other animals, combined with knowledge of the biology of the species, applicable to the animal”. Furthermore, despite this thesis concentrates on the social aspects of the life of a domestic horse, however, the horse is not only a social creature, but a complete animal with an individual personality (Visser 1920). To increase welfare of horses, one has to have a holistic approach: the total is greater than the sum of the parts (only when an animal has a healthy body and a sound brain, can it function optimally).